

net gives visse for alle Kommuner gældende faste Regler, navnlig om Understøttelsernes højeste Beløb, Hjælpens Varighed (eventuelt Ventetid), Kontrol, Samarbejde med Arbejdsløsheds-kasserne og Arbejdsanvisningskontorerne. Herved vil det imidlertid ikke være udelukket, at Reglerne giver Hjælpekasserne Adgang til i vidt Omfang at skønne over Betimelighed af i de enkelte Tilfælde at yde Understøttelse, i hvilken Henseende dog bemærkes, at hvor Talen er om fortsat Hjælp eller Tillægshjælp til arbejdsløse Medlemmer af anerkendte Arbejdsløsheds-kasser, bør Trangmomentet ikke være afgørende; en saadan forskellig Behandling af Tilfældene er mulig gjort ved den forskellige Affattelse af Paragraffens 3die og 4de Stykke.

I Paragraffens 2det Stykke er det i Lighed med, hvad der gælder efter Loven af 22. December 1920, fastsat, at Understøttelserne skal ydes med overvejende Hensyntagen til vedkommendes Forsørgerpligter, hvilket altsaa vil være at iagttage ved Fastsættelsen af de foran omtalte Regler for Understøttelsernes Ydelse, idet det efter Omstændighederne vil kunne være rimeligt kun under ganske særlige Forhold at tilstede unge Mennesker, som ingen Forsørgerpligter har, Adgang til Understøttelse. Det er endvidere udtalt, at Bestemmelserne i Lovens § 20 om Strejke og Lockout m. m. — med de Forandringer, som eventuelt maatte blive fastsat i de af Indenrigsministeren udstedte Regler, — finder Anvendelse ogsaa med Hensyn til de heromhandlede Understøttelser. Saaledes vil bl. a. ogsaa den i § 20, 2det Stykke givne Bestemmelse om, at det ikke skal kunne anses for at være fyldestgørende Grund til at forlade et Arbejde eller vægre sig ved at overtage et anvist Arbejde, at Lønnen er lavere end den Fortjeneste, den paagældende tidligere har haft, naar Lønnen dog ikke ligger under den Mindsteløn, som i vedkommende Fag (Branche) ydes for normalt Arbejde i paagældende Virksomhed (Egn), finde Anvendelse her, men det vil dog være muligt ved de af Ministeriet udstedte Regler at skærpe Bestemmelsen yderligere forsaavidt de heromhandlede ekstraordinære Understøttelser angaar, f. Eks. saaledes at det kræves, at vedkommende skal overtage Arbejde, for hvilket der bydes en efter Hjælpekassens Skøn passende Løn, alt forudsat at den paagældende iøvrigt evner at udføre Arbejdet.

Som det vil ses, har man ikke foreslaet noget Bidrag fra Kommunerne til

Arbejdsløshedsfonden, idet man har anset det for praktisk at lade Kommunerne yde Tilskud direkte til Understøttelserne gennem Hjælpekasserne. Det bemærkes, at disse Tilskud er Kommunerne pligtige at yde, uden at der gives den enkelte Kommune Adgang til at influere paa, hvorledes Hjælpekasserne administrerer Understøttelserne; derimod har man sikret Kommunerne Indflydelse paa Fastsættelsen af Reglerne for Understøttelserne derigennem, at der er forbeholdt Kommunerne to Repræsentanter i den Afdeling af Arbejdsnævnet, som beskæftiger sig med disse Forhold. Forsaavidt angaar Kommuner, som paa Grund af særlige Forhold har uforholdsmæssig store Vanskeligheder ved selv at udrede det omhandlede Tilskud fuldtud, er der i Paragraffens sidste Stykke truffet Bestemmelse om, at Indenrigsministeren med Tilslutning af Rigsdagens Finansudvalg kan bevilge ekstraordinære Statstilskud til Dækning af indtil Halvdelen af Tilskudene, jfr. herved tilsvarende Regler i midlertidig Lov af 30. November 1918 § 13, 2det Stykke, og Arbejdsløskasseloven af 5. Januar 1920 § 27, 8de Stykke.

Naar det i Paragraffens 5te Stykke er fastsat, at Fondens Budget skal lægges saaledes, at det maa antages, at mindst 2 Mill. Kr. af Fondens Midler er i Behold ved Finansaarets Udgang, er dette sket, dels fordi det Skønsmoment, som i nogen Grad skal gøre sig gældende ved Uddelingen af Understøttelserne, samt Usikkerheden med Hensyn til Størrelsen af den kommende Arbejdsløshed nødvendig gør, at man har et Beløb »at løbe paa«, dels fordi det vil være ønskeligt, at der have et Beløb i Behold til Anvendelse i Begyndelsen af det følgende Regnskabsaar.

Til § 32.

Ved Nødhjælpsarbejder forstaaes ifølge Paragraffens 1ste Stykke saadanne Arbejder, som Staten, Kommunerne eller private Institutioner, der nyder offentlig Støtte, iværksætter for at afhjælpe Arbejdsløsheden, men som ellers ikke eller ikke for Tiden vilde være blevne bragt til Udførelse. Man er af den Anskuelse, at afgørende Vægt maa lægges paa de nævnte to Momenter: 1) at Arbejdet iværksættes for at afhjælpe Arbejdsløsheden og 2) at Arbejdet ellers ikke eller ikke for Tiden vilde være bleven bragt til Udførelse, hvorimod selve Arbejdets Beskaffenhed — om det er et Jordarbejde, Vejarbejde, Arbejde